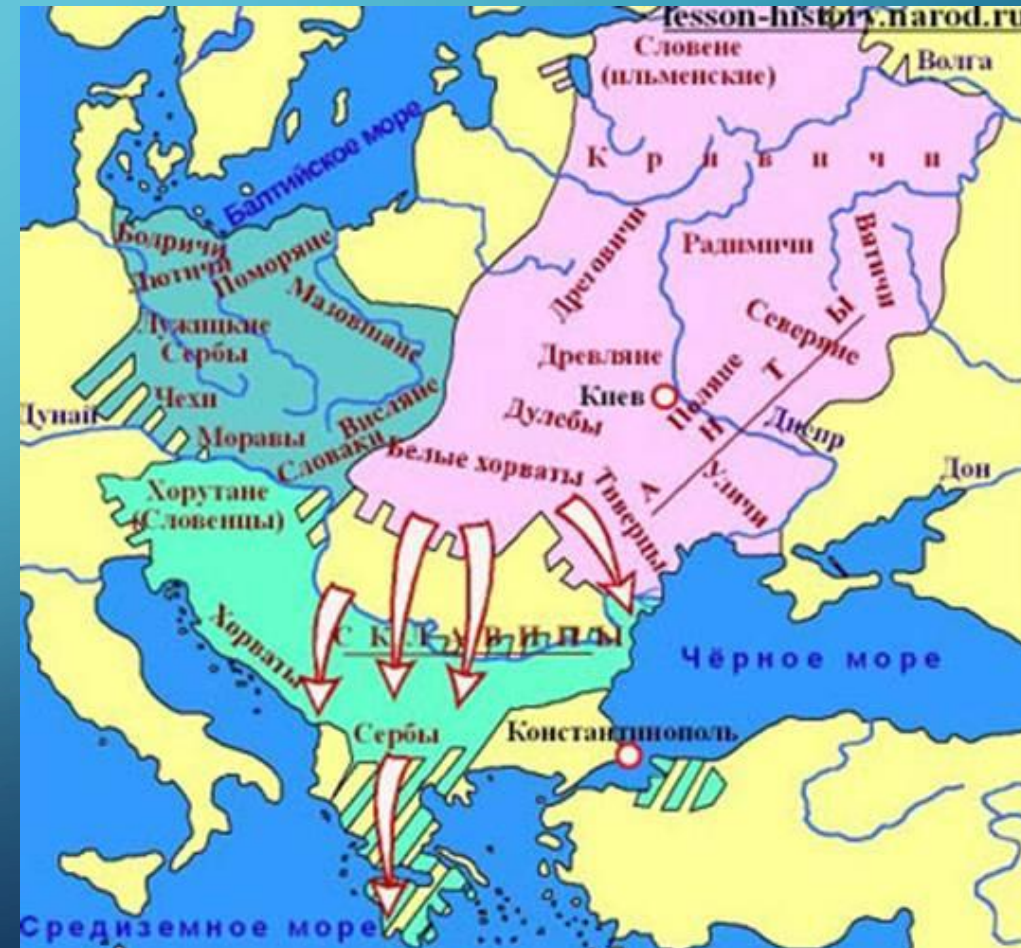

A decorative graphic on the left side of the slide, consisting of a network of light blue lines and small circles, resembling a circuit board or a stylized tree structure, set against a dark blue gradient background.

Зародження державності у східних слов'ян

- Слов'янський масив племен є автохтонним у Східній Європі. Перші писемні згадки про наших пращурів (їх називали венетами) відносять до I тис. н. е. У них зазначено, що венеди населяли сучасне Полісся, Поділля, Волинь і Середнє Подніпров'я. Венедську єдність праслов'ян зруйнували у II-III ст. н. е. германські племена готів, що вторглися з Прибалтики.
- Готська навала розколола венедську спільноту на дві частини: західну (склавини) та східну (анти).
- На їх основі сформувалося два могутні на той час політичні об'єднання
- Антське царство на сході
- Словінське царство на заході.
- Так було започатковано становлення слов'янської державності.

Вене́ди

IV ст.

анти

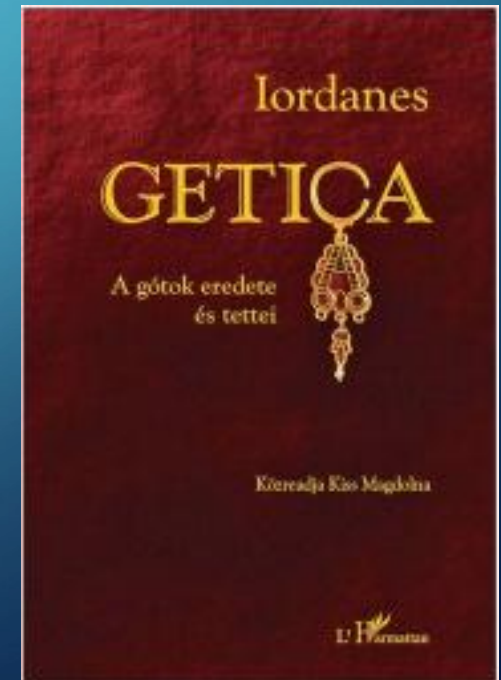
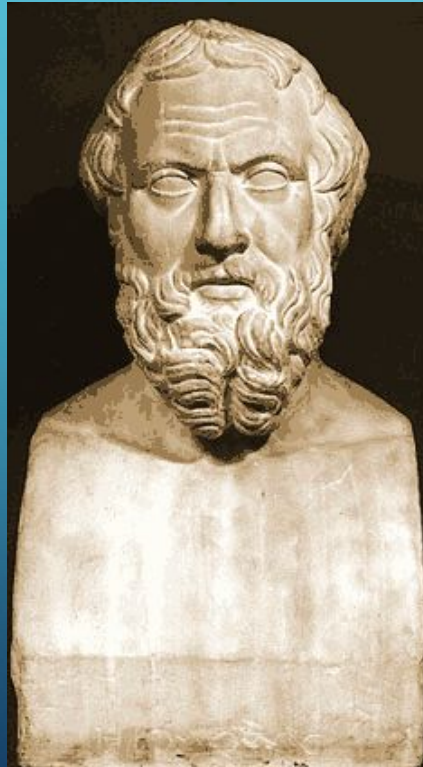
склавини

V – VII ст.

Заселяють Балкани,
Верхній Дніпро.
Донець, Дон.
після навали аварів
ідуть з
історичної арени

Заселяють
території
між Дніпром,
Дністром і
Західним Бугом,
утворивши етнічні
слав'янські
угруповання

Перші згадки про становлення та суспільну організацію слов'янських народів на території України датовані II-VI ст. За свідченням готського історика Йордана, слов'янськими племенами керували народні збори. На той час це була найпоширеніша форма демократичного правління, в основі якого було пряме народовладдя. Зокрема у своїй книжці "Гетика"

- Такі писемні згадки про наших пращурів - свідчення того, що управління суспільством в стародавніх слов'янських племенах базувалося на трьох основних принципах:
- **одноосібне правління** - керування справами племені чи племінного союзу вождем (князем) за династичною ознакою;
- **пряма демократія** - влада народних зборів;
- **представницька демократія** - народні збори племені чи кількох племен.

- **Зародження державності у східних слов'ян почалося зі створення союзів племен. До них входило до 10 племен, які населяли значну територію. Союз мав назву однієї зі складових або певного регіону. Формою організації правління була "військова демократія". Такі союзи створювали для грабіжницьких військових походів і оборони своєї землі. Тому в них великого значення набувала особа військового ватажка (князя), від досвіду і здібностей якого залежала доля союзу. У своїй діяльності князь спирався на військову дружину, витісняючи на задній план такий авторитетний колись орган, як рада старійшин.**

У генезисі Давньоруської держави можна розрізнити чотири основні етапи.

- Перший пов'язаний з утворенням союзів слов'янських племен (князівств), серед яких наймогутнішим виявився придніпровський союз Русь.
- Другий етап - розширення меж придніпровського племінного союзу за рахунок приєднання земель Дулібо-Волинського союзу племен.
- Третій етап - формування південного (Руська земля) та північного (Новгородська земля) ранньофеодальних державних утворень.
- І, нарешті, четвертий етап формування Київської Русі, пов'язаний з об'єднанням двох державницьких центрів у єдину державу з політичним центром у Києві.

- Таким чином, Київську Русь повноправно вважають першою формою державності українського народу. Її утворення відіграло велику роль у європейській історії. Державна єдність створювала сприятливі умови для розвитку політичного ладу, економіки й культури наших пращурів. Зростала військова могутність країни, внаслідок чого Київська держава захищала Центральну Європу та Візантію від нападів степових кочових орд. Київська Русь була добре відома на міжнародній арені, про що свідчать численні династичні зв'язки київських князів із багатьма західноєвропейськими дворами. За територією і населенням Київська держава належала до найбільших країн тогочасного цивілізованого світу, її кордони сягали Карпат і Закарпаття на заході, Волги та Верхнього Поволжя на сході, Новгород на півночі й Чорного моря на півдні. Традиційно на ті часи густота населення була невеликою. За підрахунками дослідників, за свого розквіту (на початку XI ст.) територія держави складала 1,1 млн. квадратних кілометрів, населення - близько 4,5-6 млн осіб. Однак кількість жителів держави була значно більшою, оскільки, за загальним правилом, тоді лічили лише дорослих чоловіків.